

часть отъ своята награда да покаже тя каква е. Бърза и Бибукъ, не трае, безъ да гледа вътре бърка, шимпанзето вънъ измъкна.

— Леле, кошъ съсъ шимпанзета! Ахъ, душичката ми клета, само съ мойто остарѣхъ, съ тѣзъ какво ще правя, ахъ!

Шумъ и врѣва тамъ се вдига, шимпанзето мига, мига:

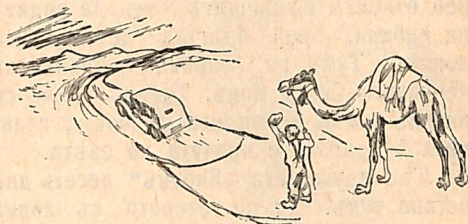
— Азъ съмъ риба бе, Бибукъ!

Въ коша се наведе той и извика: — Боже мой, пълно съ лѣтници е тукъ. А пакъ другитѣ кошове пълни съ плодове безчетъ. Гошо викна: — Тукъ да дойде моятъ славенъ братовчедъ! Да се накладатъ огньове, да се раздаде навредъ — всички сладко ще печемъ, всички дружно ще ядемъ, въ честъ на наша свобода!

Празникъ стана въвъ града. Три дни ядоха и пиха и съ бибукската дружина три дни тамъ се веселиха. И Бибукъ тогазъ извика:

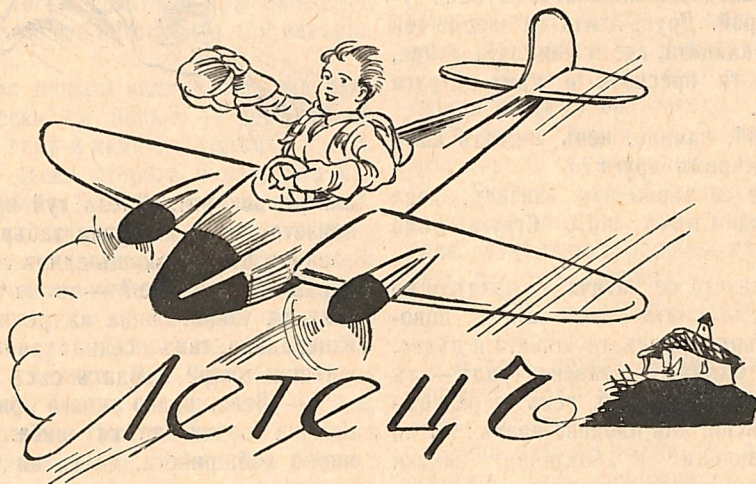
— За България велика, за богатствата ѝ вредъ ще разказвамъ въ този свѣтъ!

И Бибукската дружина съ бързъ автомобил-стрела пакъ замина за чужбина. Съ многохилядно „ура“ охридчани ги изпращатъ.

А съсъ своя братовчедъ и съ камилата добра въвъ Кавала се прибра Гошо пакъ и днеска, знамъ, той живѣе още тамъ.

Лжечаръ Станчевъ

Все нагоре, все напредъ
ти надъ нашитѣ села
пѣешъ, волень самолетъ,
съ металически крила!

Пѣсенъта ти днесъ ехти
надъ гори и планини,
мощна птицо, пѣй, лети
въ облачитѣ висини!

А когато пораста,
ще зачудя тоя свѣтъ,
щомъ надъ роднитѣ мѣста
бръмне моятъ самолетъ.

Къмъ безоблачния сводъ
ще се вдигна — гордъ и смѣлъ,
че съмъ български пилотъ,
небесата завладѣлъ...

Симеонъ Маринов